

koupě prasat. Rekursní soud zamítl námitku nepřislušnosti soudu. **Důvody:** Poněvadž předmět sporu nezáleží v peněžité sumě, měl žalobce na vůli, by buď prohlásil, že přijme určitou sumu peněžitou neb aby učinil alternativní návrh na přiznání peněžité sumy (§ 50 odstavec první j. n.). Žalobce práva toho nepoužil, a proto byl dle § 56 odstavec druhý j. n. povinen za účelem určení příslušnosti soudu předmět sporu v žalobě oceniti. Žalobce tak učinil tím, že v žalobě uvedl, že cena předmětu sporu nepřevyšuje 1.000 K. Toto ocenění jest pro posouzení soudní příslušno rozhodným a dle § 60 odstavec čtvrtý j. n. jak pro soud, tak pro odpůrce závazným.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekurzu, dodav k odůvodnění rekursního soudu, že dle jasného doslovu druhého odstavce § 56 a čtvrtého odstavce § 60 j. n. úplně stačí k založení příslušnosti soudu jednostranné ocenění předmětu sporu žalobcem, jehož libovůli § 60 odstavec první j. n. obmezuje pro případ oceňování přemrštěného.

Čís. 787.

Pro určení povinnosti ku složení žalobní jistoty jest lhostejno, kde žalobce bydlí a má svůj majetek.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1920, R I 1019/20.)

V řízení o žalobě majitele firmy v Sofii, polského státního příslušníka, navrhl žalovaný, by žalobci bylo uloženo složit žalobní jistotu. Soud první stolice rozhodnutí o návrhu odložil až dojde vyjádření ministerstva spravedlnosti o tom, jak se chová Bulharsko vůči československým příslušníkům. **Důvody:** Rozhodnutí ministerstva spravedlnosti dlužno vyčkati, protože věc není dosud vyjasněna. Žalobce vystupuje jako majitel firmy v Sofii. Závazek firmy ku složení žalobní jistoty řídí se dle ustálené praxe nikoliv dle státní příslušnosti majitele firmy, nýbrž dle jejího sídla v cizině. Rekursní soud návrh žalovaného zamítl. **Důvody:** Plnou mocí, žalobcem v žalobě předloženou a zástupcem československé republiky v Sofii ověřenou, jest prokázáno, že žalobce jest Polákem a výnosem ministerstva spravedlnosti v Praze ze dne 13. července 1920, čís. 23.465 jest potvrzeno, že polským státem jest zaručeno, že se navzájem nežádá složení jistoty ve smyslu § 57 c. ř. s. Jako žalobce nevystupuje firma, nýbrž Sigmund R., ovšem jako majitel firmy Hermann K. v Sofii, kterým též dle obsahu doložky obsažené na plné moci jest.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekurzu.

Důvody:

Dovolací rekurs jest přípustným. Usnesením rekursního soudu nebylo rozhodováno ani o povinnosti k náhradě ani o výši útrat procesních (§ 528 I c. ř. s.), nýbrž o otázce mezinárodního práva procesního. Dovolacímu rekurzu nelze však přiznati věcné oprávněnosti. Marně odvolává se žalovaný na předpis § 75 j. n. Dle obsahu žaloby není žalobcem osoba hromadná, nýbrž žalobce jest kupcem jednotlivcem. Lhostejno jest, zda

cedentem byla osoba hromadná. Žalobcem jest cesionář a jen jeho státní příslušnost jest rozhodnou pro otázku, zda jest povinen poskytnouti jistotu na procesní útraty. Neudržitelným jest stanovisko žalovaného, že prý záleží též na tom, kde žalobce bydlí a má svůj majetek. Tím vnést chce žalovaný do zákona (§ 57 II čís. 1 c. ř. s.) náležitost, které zákon nevytýká. Dle zákona stačí, že žalobce jest příslušníkem státu, jenž vůči tuzemcům šetří materiální reciprocity, neukládá jim za povinnost, by dali jistotu za procesní útraty. Tato podmínka jest dle sdělení ministerstva spravedlnosti v plném rozsahu splněna (věstník ministerstva spravedlnosti z roku 1920, čís. 1, str. 11). Kdyby pravdu měl žalovaný, bylo by nutno připustiti též další, zákonem zřejmě neopodstatněný důsledek, že poskytnouti žalobní jistotu povinni jsou dokonce i tuzemci v případě, že bydlí a mají svůj majetek v cizině. S případným ohrožením útratové pohledávky tuzemců zákonodárce se zabýval, rozhodl se však nicméně pro nynější doslov § 57 c. ř. s., vycházející z předpokladu, že rozepře budou v poměrně krátkém čase projednány, že v nemalé míře jest v rukou žalovaného, by spor urychleně a s vyvarováním se zbytečných útrat byl skončován a že předpisy exekučního řádu o zajišťovacích prostředcích bude žalovaný s dostatek zabezpečen (motivy k vládní předloze).

Čís. 788.

Ustoupil-li objednatel díla od smlouvy proto, že ukázal se mylným předpoklad, jež v něm vyvolal podnikatel díla a pro nějž dílo objednal, nelze tvrditi, že provedení díla bylo zmařeno skutečností, nastavší v objednatelově osobě.

(Rozh. ze dne 30. listopadu 1920, Rv I 468/20.)

Žalovaný žádal žalujícího zubního technika, by mu zhotovil zubní můstek. Žalující však mu radil, by si dal raději zhotoviti plotnu, nač žalovaný přistoupil. Strany umluvily po té, že se žalovaný určitého dne dostaví do žalobceva atelieru za účelem zhotovení plotny. Žalovaný však ani v umluvený den, aniž kdy později se ku zhotovení díla nedostavil, ježto byl zubním lékařem zrazován, by si nedával zhotoviti plotnu. Žalobce domáhal se náhrady ve smyslu § 1168 obč. zák. **P r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e** žalobu zamítl v podstatě z těchto důvodů: Jest zjištěno, že žalovanému byl vzhledem k útvaru úst mnohem výhodnějším můstek nežli plotna a že kromě toho, ježto žalovaný měl dosud v ústech nezahojené rány — bylyť mu krátce před tím vytrženy zuby — nemohlo by se se zhotovením plotny počítati až po 3 nedělích, zhotovení samo trvalo by i se zkouškami asi 14 dnů. Naproti tomu jest zjištěno, že žalující zubní technik radil žalovanému, by si dal zhotoviti plotnu, ježto jest pro něho výhodnější, a na otázku žalovaného, kolik času bude zhotovení plotny vyžadovati, ujistil ho, že nejdéle do 3 neděl bude hotov. Vzhledem k tomu, že žalobce jest pouze zubním technikem, kdežto zubní lékař, u něhož žalovaný byl na poradu, jest znamenitým odborníkem, dlužno přisvědčiti údajům tohoto, jež žalovaného důvodně přiměly, by odstoupil od smlouvy, ježto pozbyl k žalobci důvěry. Odvolatel míní, že zákon nemá žádného